

Korányi László És Menyasszonya Hévízen

A képen édesapám, és menyasszonya, Román Irma 1949-ben Hévízen.

Édesanyám 1944-ben halt meg. Ezután apám, hogy ne legyen egyedül egy hámszobás lakásban, egy barátjához, Szegő bácsiékhoz költözött a Vilmos császár útra. A házban a lakók egy svájci védettséggű klinikát rendeztek be: a házban 28 zsidó orvos lakott - szemész, belgyógyász, mindenféle -, akik összefogtak, és az egésznek a parancsnoka egy örmény orvos volt, aki SS-ruhában "felügyelt" a kórházra. A házban lakók és az orvosok feleségei a nők és az egyéb személyzet szerepét töltötték be, a fiatalabbak pedig betegszállítók voltak. Kaját honvédségi vételezőkönyv útján szereztek. Apám portás volt Szegő bácsival együtt, váltott műszakban, így vészelték át a holokausztot.

A háború után apámnak és társának festék-, lakk- és vegyiáru-nagykereskedése nem sok hasznot hozott. Még az államosítások előtt visszaadták az iparendedélyt és felszámolták a közös vállalkozást. A telephelyet is eladták. Apám 1946-ban kezdett udvarolni egyik vevőjüknek, Román

Irmának, egy pesterzsébeti festék-kiskereskedőnek, egy nagyon szimpatikus, csinos, ötvenes nőnek, akinek kedvéért 1950-ben áttért a római katolikus hitre, hozzáköltözött és elvette feleségül. Hetvenéves volt, amikor összeházasodtak, és még 18 évet éltek boldog házasságban. Apám még 80 éves korában is dolgozott, az erzsébeti Tüzépnél volt tisztviselő, és még élmunkás is lett.